

Το Βιβλίο του Ιωήλ και η Λαοδικειακή Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας - Αριθμός Ένδεκα

Jeff Pippenger
2025-12-14

Αριθμός Ένδεκα

Το μήνυμα της όψιμης βροχής είναι μια προειδοποίηση για το επικείμενο κλείσιμο της δοκιμασίας, σε συνδυασμό με μια κλήση για προσωπική προετοιμασία. Αυτές οι δύο έννοιες παριστάνονται στα κεφάλαια δέκα και έντεκα του οράματος του Ησαΐα, και τούτο γίνεται μέσα στο πλαίσιο του μηνύματος του Daniel eleven, το οποίο αποσφραγίστηκε το 1989, και του οποίου η κρυμμένη ιστορία αποσφραγίζεται κατά τον καιρό της σφραγίσεως των εκατόν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων, οι οποίοι παριστάνονται στο όραμα από τον Ησαΐα και τους υιούς του. Οι δύο αυτές γραμμές μαζί αποτελούν μια προειδοποίηση προς τον Άχαζ, ο οποίος αντιπροσωπεύει τους Λαοδικείς που δεν έχουν «κατανόηση» αυτών των δύο εσωτερικών και εξωτερικών γραμμών που διατρέχουν τη βιβλική προφητεία.

Το Δανιήλ 11:11 και η Αποκάλυψη 11:11 παρουσιάζουν την ίδια εσωτερική και εξωτερική παράσταση, με το Δανιήλ να αντιπροσωπεύει το εξωτερικό και την Αποκάλυψη το εσωτερικό. Αυτά τα δύο εσωτερικά και εξωτερικά «κεφάλαια και εδάφια» συνδέονται άμεσα με τα εξωτερικά και εσωτερικά μηνύματα των κεφαλαίων δέκα και ένδεκα, και το πράττουν αυτό στο Ησαΐα 11:11.

Το έκτο κεφάλαιο του Ησαΐα είναι το 9/11 και προσδιορίζει τον καθαρισμό και το χρίσμα του Ησαΐα ως αγγελιοφόρου στο 9/11. Από το έβδομο κεφάλαιο και εξής παρουσιάζεται το περίγραμμα του μηνύματος που έφθασε στο 9/11. Το δέκατο κεφάλαιο προσδιορίζει τον ρόλο των τελευταίων έξι εδαφίων του Δανιήλ ένδεκα, διότι αυτό ήταν το μήνυμα που αποσφραγίστηκε στον καιρό του τέλους το 1989.

Το ενδέκατο κεφάλαιο του Ησαΐα αντιπροσωπεύει την 11η Σεπτεμβρίου και το χρίσμα του Ησαΐα και του μηνύματός του. Το εδάφιο 1 συνδέεται με το εδάφιο 10 μέσω του «Ιεσσαί», και το εδάφιο 10 λέγει: «Και εν εκείνη τη ημέρα», και το εδάφιο 11 συνεχίζει λέγοντας: «Και θέλει συμβή εν εκείνη τη ημέρα, ώστε ο Κύριος θέλει εκτείνει πάλιν εκ δευτέρου την χείρα αυτού, διά να ανακτήση το υπόλοιπον του λαού αυτού.»

Εκείνη η ημέρα ήταν το 1850.

Και θέλει εξέλθει ράβδος εκ του κορμού του Ιεσσαί, και κλάδος θέλει αναβή εκ των ριζών αυτού· και το Πνεύμα του Κυρίου θέλει αναπαυθή επ' αυτόν, πνεύμα σοφίας και συνέσεως, πνεύμα βουλής και δυνάμεως, πνεύμα γνώσεως και φόβου Κυρίου· και θέλει κάμει αυτόν οξύνοιαν εν τω φόβω του Κυρίου· και δεν θέλει κρίνει κατά την όψιν των οφθαλμών αυτού, ουδέ θέλει ελέγξει κατά την ακοήν των ώτων αυτού· αλλά μετά δικαιοσύνης θέλει κρίνει τους

πτωχούς και μετά ευθύτητος θέλει ελέγξει υπέρ των πραέων της γης· και θέλει πατάξει την γην με την ράβδον του στόματος αυτού, και με την πνοήν των χειλέων αυτού θέλει θανατώσει τον ασεβή. Και η δικαιοσύνη θέλει είσθαι η ζώνη της οσφύος αυτού, και η πιστότης η ζώνη των νεφρών αυτού. Ο λύκος επίσης θέλει συγκατοικεί μετά του αρνίου, και η πάρδαλις θέλει αναπαύεσθαι μετά του εριφίου· και ο μόσχος και ο σκύμνος και το σιτευτόν ομού· και μικρόν παιδίον θέλει οδηγεί αυτά. Και η δάμαλις και η άρκτος θέλουσι βόσκει· τα μικρά αυτών θέλουσιν αναπαύεσθαι ομού· και ο λέων θέλει τρώγει άχυρον ως ο βους. Και το θηλάζον παιδίον θέλει παίζει επί την τρύπαν της ασπίδος, και το απογεγαλακτισμένον παιδίον θέλει βάλλει την χείρα αυτού επί την φωλεάν του βασιλίσκου. Δεν θέλουσι κακοποιεί ουδέ αφανίζει εν όλω τω όρει τω αγίω μου· διότι η γη θέλει είσθαι πλήρης της γνώσεως του Κυρίου, καθώς τα ύδατα σκεπάζουσι την θάλασσαν.

11:10 Καί εν εκείνη τῇ ἡμέρᾳ θέλει ὑπάρξει ρίζα τοῦ Ἰεσσαί, ἣτις θέλει ἴστασθαι ὡς σημεῖον τῶν λαῶν· πρὸς αὐτὴν θέλουσιν ἐκζητήσει τὰ ἔθνη· καὶ ἡ ἀνάπαυσις αὐτοῦ θέλει εἶσθαι ἔνδοξος.

11:11 Καὶ θέλει συμβεῖ εν εκείνη τη ἡμέρα ὅτι ὁ Κύριος θέλει ἐκτείνει εκ δευτέρου την χείρα αυτού, διὰ να ανακτήσει το υπόλοιπον του λαού αυτού, το οποίον θέλει απομείνει, από της Ασσυρίας, και από της Αιγύπτου, και από της Παθρώς, και από της Αιθιοπίας, και από του Ελάμ, και από της Σενάάρ, και από της Αιμάθ, και από των νήσων της θαλάσσης.

11:12 Καὶ θέλει υψώσει σημεῖον εις τα ἔθνη, και θέλει συνάξει τους εξοστρακισμένους του Ισραήλ, και θέλει συγκεντρώσει τους διεσπαρμένους του Ιούδα εκ των τεσσάρων άκρων της γης.

Και ο φθόνος του Εφραΐμ θέλει εκλείψει, και οι εχθροί του Ιούδα θέλουσιν εξολοθρευθεί· ο Εφραΐμ δεν θέλει φθονεί τον Ιούδαν, και ο Ιούδας δεν θέλει καταθλίβει τον Εφραΐμ. Αλλ' αυτοί θέλουσι πετάξει επί των ώμων των Φιλισταίων προς δυσμάς· ομού θέλουσι λαφυραγωγήσει τους προς ανατολάς· θέλουσιν επιβάλει την χείρα αυτών επί τον Εδώμ και τον Μωάβ· και οι υιοί Αμμών θέλουσιν υπακούει εις αυτούς.

Και ο Κύριος θέλει εξολοθρεύσει ολοτελώς τη γλώσσα της θαλάσσης της Αιγύπτου· και με τον ισχυρόν αυτού άνεμον θέλει σείσει την χείρα αυτού επί τον ποταμόν, και θέλει πατάξει αυτόν εις τας επτά ροάς, και θέλει κάμει τους ανθρώπους να διαβαίνωσιν ξηροπόδαροι. Και θέλει είσθαι οδός διά το υπόλοιπον του λαού αυτού, το οποίον θέλει απομείνει, από της Ασσυρίας· καθώς ήτο εις τον Ισραήλ κατά την ἡμέραν καθ' ἣν ανέβη εκ της γης της Αιγύπτου. Ησαΐας 11:1–16.

Το πρώτο εδάφιο δηλώνει: «Και θέλει εξέλθει ράβδος εκ του κορμού του Ιεσσαί, και κλάδος εκ των ριζών αυτού θέλει αναβή· και το Πνεύμα του Κυρίου θέλει αναπαυθή επ' αυτόν». Η ισχυρή αυτή περιγραφή του Χριστού συνεχίζεται, ΠΛΗΝ η περιγραφή εφαρμόζεται περισσότερο στις έσχατες ημέρες παρά στις ημέρες του Ησαΐα ή ακόμη και στις ημέρες κατά τις οποίες ο Χριστός περιεπάτησε μεταξύ των ανθρώπων.

Μια προσεκτική ανάγνωση καταδεικνύει ότι τα εδάφια ένα έως εννέα αποτελούν όλα προσδιοριστικά γνωρίσματα του Χριστού, και στο εδάφιο δέκα δηλώνεται: «Και θέλει εξέλθει

ράβδος». Δεν υπάρχει καμία διακοπή στη ροή της σκέψεως από το εδάφιο ένα έως το εδάφιο δέκα. Το εδάφιο δέκα λέγει: «και εν εκείνη τη ημέρα», πράγμα το οποίο πρέπει να συμβεί κατά την ίδια ημέρα με το εδάφιο ένα. Τόσο το εδάφιο δέκα όσο και το ένα προσδιορίζουν τη «ρίζα», και με τούτο συνδέουν τα δύο εδάφια, γραμμή επί γραμμής.

Μαζί, τα εδάφια ένα και δέκα δηλώνουν: «Και θέλει εξέλθει ράβδος εκ του κορμού του Ιεσσαί, και κλάδος θέλει αναβλαστήσει εκ των ριζών αυτού· Και εν εκείνη τη ημέρα θέλει υπάρξει ρίζα του Ιεσσαί, ήτις θέλει ιστάμενη ως σημαία των λαών· προς αυτήν θέλουσι ζητήσει τα έθνη· και η ανάπαυσις αυτού θέλει είσθαι ένδοξος.»

Μία «ράβδος» είναι σύμβολο εξουσίας.

Και γέννησε υιόν, άρρεν, ο οποίος μέλλει να ποιμάνει πάντα τα έθνη με ράβδο σιδηρά· και το τέκνον της αρπάχθηκε προς τον Θεό και προς τον θρόνο Του. Αποκάλυψις 12:5.

Μια «ράβδος» είναι σύμβολο εκλογής, διακρίσεως και διαχωρισμού.

Και ο Μωυσής απέθεσε τις ράβδους ενώπιον του Κυρίου, μέσα στη σκηνή του μαρτυρίου. Και την επομένη ο Μωυσής εισήλθε στη σκηνή του μαρτυρίου· και ιδού, η ράβδος του Ααρών για τον οίκο του Λευί είχε βλαστήσει, και είχε εκβάλει οφθαλμούς, και είχε ανθίσει άνθη, και είχε παραγάγει αμύγδαλα. Και ο Μωυσής έβγαλε όλες τις ράβδους από ενώπιον του Κυρίου προς όλους τους υιούς Ισραήλ· και εκείνοι είδαν, και έλαβε ο καθένας τη ράβδο του. Και ο Κύριος είπε προς τον Μωυσή· Φέρε πάλι τη ράβδο του Ααρών ενώπιον του μαρτυρίου, για να φυλάσσεται ως σημείο εναντίον των στασιαστών· και θα παύσεις εντελώς τους γογγυσμούς τους από εμένα, ώστε να μη πεθάνουν. Και ο Μωυσής έπραξε έτσι· καθώς τον πρόσταξε ο Κύριος, έτσι έπραξε. Αριθμοί 17:7-11.

Η ράβδος του Ααρών που βλάστησε προσδιορίζει μία «ράβδο» στη χρονική περίοδο της όψιμης βροχής, διότι του Ααρών ήταν η μόνη «ράβδος» που βλάστησε ανάμεσα στις δεκατριές «ράβδους». Η βλάστηση αποτελεί σύμβολο της χρονικής περιόδου της όψιμης βροχής, όταν ο Θεός θα καταστήσει φανερή μια διάκριση ανάμεσα στις δώδεκα στασιαστικές «ράβδους» που ισχυρίζονται ότι έχουν το μήνυμα της όψιμης βροχής, καθώς και όπως απεικονίζεται επίσης με την επίδειξη του Ηλία διά πυρός, η οποία σημειώνει τη διάκριση μεταξύ του αληθινού και του ψευδούς. Μία «ράβδος» είναι επίσης σύμβολο μέτρησης και κρίσεως.

Και μου εδόθη κάλαμος όμοιος με ράβδον· και ο άγγελος εστάθη, λέγων, Εγέρθητι και μέτρησον τον ναόν του Θεού, και το θυσιαστήριον, και τους προσκυνούντας εν αυτώ. Αποκάλυψις 11:1.

Η «ράβδος» εξέρχεται από τον κορμό του Ιεσσαί, και το «Ιεσσαί» σημαίνει «να εξέχει, να διακρίνεται», όπως τα ορόσημα στη βιβλική προφητεία. Ο Φαρές ήταν η πραγματική «ρίζα» του Ιεσσαί, και το Φαρές σημαίνει «ρήγμα, να εκρήγνυται ή να διασκορπίζεται». Ο Φαρές είναι η ρίζα ή η αρχή της γραμμής αίματος του Ιεσσαί. Η «ρίζα του Ιεσσαί» είναι, επομένως, σύμβολο του άλφα, του Φαρές, και το ωμέγα είναι ο Ιεσσαί, η αρχή και το τέλος. Η ρίζα του Ιεσσαί αρχίζει με διασκορπισμό (Φαρές) και καταλήγει σε ορόσημο ενός ανθρώπου που στέκεται. Άνδρες που στέκονται όρθιοι προφητικώς σηματοδοτούν μία βασιλεία. Στη Γραφή ο Φαρές αρχίζει μία

γραμμή αίματος, χωρίς καμία σύνδεση πριν από την εμφάνισή του, και το όνομά του σημαίνει ρήγμα· έτσι, η καταγραφή της γενεαλογίας του και το όνομά του ταυτοποιούν τον Φαρές ως την αρχή, καθιστώντας τον Ιεσσαί το τέλος. Ο Μελχισεδέκ είναι επίσης μία βιβλική μορφή που ταυτοποιείται ως έχουσα καμία προγενέστερη γενεαλογία, όπως συμβαίνει και στην περίπτωση του Φαρές. Η ρίζα του Φαρές περιέχει την αλήθεια ότι αυτός αντιπροσωπεύει ιερωσύνη του Μελχισεδέκ, στον οποίο ο Αβραάμ κατέβαλε δεκάτες.

Η τάξη του Μελχισεδέκ είναι η ιερατική τάξη του Χριστού.

Ὅπου ὑπὲρ ἡμῶν εἰσηλθεν ὁ πρόδρομος, ὁ Ἰησοῦς, γενόμενος ἀρχιερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ. Πρὸς Ἑβραίους 6:20.

Η ρίζα του Ιεσσαί ήταν η ιεροσύνη του Μελχισεδέκ, και η αρχή πρέπει να αντικατοπτρίζει το τέλος. Ο Ιεσσαί αντιπροσωπεύει την έσχατη ομάδα της ιεροσύνης του Μελχισεδέκ που θα εγερθεί, η οποία, σύμφωνα με τον Ησαΐα, αποτελεί σημείο προς τα έθνη.

Ο «κορμός» σημαίνει «να κόπτω (δένδρα)· τον κορμό ή το κούτσουρο ενός δένδρου (είτε ως κατακοπέντος είτε ως πεφυτευμένου)», και ο «κορμός» εκφύεται από μια βασιλεία που έχει παραμερισθεί, όπως ο Ναβουχοδονόσορ στο τέταρτο κεφάλαιο του Δανιήλ. Το δένδρο είναι προφητικώς μια βασιλεία, και όταν μια βασιλεία τερματίζεται, το δένδρο εκείνο έχει κατακοπεί.

Ο «βλαστός» στο χωρίο προέρχεται από κορμό δένδρου που έχει απομείνει—όχι από ανώτερο κλάδο. Από μία προγενέστερη βασιλεία, η οποία παριστάνεται από τον κορμό, εξέρχεται μία «ράβδος», σύμβολο εξουσίας, και η εξουσία εκείνη βασίζεται στο κατά πόσον η «ράβδος» φέρει τους «οφθαλμούς και τα άνθη» του μηνύματος της όψιμης βροχής. Η εξουσία αυτή αντλείται από μία προηγούμενη βασιλεία, η οποία έχει κατακοπεί.

Η «ρίζα» είναι η «ρίζα του Ίεσσαί» και ο «βλαστός» που προέρχεται από «το κούτσουρο» εξέρχεται από «το κούτσουρο» του οποίου οι ρίζες είναι η ρίζα του Ίεσσαί. Ο βλαστός που παράγει την εξουσία προέρχεται από το κούτσουρο, αλλά ο Κλάδος προέρχεται από τη ρίζα — και η ρίζα είναι το λάβαρο. Η ρίζα είναι η αρχή και το τέλος είναι ο Κλάδος.

Η λέξη «κλάδος» σημαίνει φύλακας ή οδόσημο. Ο Ησαΐας μάς πληροφορεί ότι ο Κλάδος έρχεται κατά τον νόμο της Κυριακής.

Και κατά την ημέραν εκείνην επτά γυναίκες θέλουσι πιασθή από ενός ανδρός, λέγουσαι· Ημεῖς θέλομεν τρώγει τον ἄρτον ἡμῶν και θέλομεν ενδύεσθαι τα ἰμάτια ἡμῶν· μόνον ας ονομασθῶμεν με το ὄνομά σου, διά να αφαιρεθῆ το ὄνειδος ἡμῶν. Κατά την ημέραν εκείνην ο βλαστός του Κυρίου θέλει εἶσθαι ωραῖος και ἐνδοξος, και ο καρπός της γης εξαίρετος και ευπρεπής διά τους διασωθέντας του Ισραήλ. Και θέλει συμβῆ, ὅτι ο απολειφθεῖς εν Σιών και ο εναπομείνας εν Ιερουσαλήμ θέλει ονομασθῆ ἅγιος, πας ο γεγραμμένος μεταξύ των ζώντων εν Ιερουσαλήμ· ὅταν ο Κύριος εκπλύνῃ την ακαθαρσίαν των θυγατέρων της Σιών και καθάρισῃ το αἷμα της Ιερουσαλήμ εκ μέσου αυτής διά πνεύματος κρίσεως και διά πνεύματος καύσεως. Ησαΐας 4:1-4.

Ο «ένας άνδρας» τον οποίο αρπάζουν οι επτά γυναίκες είναι ο πάπας, ο οποίος κατά τον νόμο της Κυριακής γίνεται ο όγδοος, ο εκ των επτά, παραχαράσσοντας τις 8 ψυχές επάνω στην κιβωτό.

Κατά τον νόμο της Κυριακής, «εν εκείνη τη ημέρα» «ο κλάδος του Κυρίου θέλει εΐσθαι ωραΐος και ένδοξος» «όταν ο Κύριος αποπλύνει την ακαθαρσία των θυγατέρων της Σιών και καθαρίσει το αίμα της Ιερουσαλήμ εκ μέσου αυτής διά πνεύματος κρίσεως και διά πνεύματος καύσεως». Ο καθαρισμός διά του πνεύματος της κρίσεως και της καύσεως επιτελείται από τον Αγγελιαφόρο της Διαθήκης στο Μαλαχία τρία κατά τον νόμο της Κυριακής. Ο «ωραΐος κλάδος» είναι οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, οι οποίοι δεν προέρχονται από το κούτσουρο, αλλά από τη ρίζα του Ιεσσαΐ, η οποία είναι το λάβαρο.

Η εξουσία τους παριστάνεται από τη ράβδο που προήλθε από κλάδο ενός πεπτωκότος βασιλείου. Το βασίλειο της Φιλαδελφείας εξέπεσε από το 1856 έως το 1863, και η εξουσία που εγκαθιδρύθηκε σε εκείνο το πεπτωκό βασίλειο αποκαθίσταται εκ νέου κατά τον κυριακάτικο νόμο. Όταν ο κλάδος που είναι το λάβαρο υψωθεί, το Λαοδικειακό κίνημα των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων μεταβαίνει στο Φιλαδελφιανό κίνημα των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Τότε είναι που η εξουσία ή ράβδος που προήλθε από το Μιλλεριτικό ή Φιλαδελφιανό βασίλειο παριστάνεται από κλειδα, η οποία τίθεται επί του Ελιακίμ στο Ησαΐας 22:22.

Και την κλειδα του οίκου του Δαυΐδ θα θέσω επί του ὄμου αυτού· και θα ανοίγη, και οὐδεις θα κλείη· και θα κλείη, και οὐδεις θα ανοίγη. Ἡσαΐας 22:22.

Το εδάφιο προσδιορίζει την 22α Οκτωβρίου 1844 και ταυτοποιεί τον Ελιακίμ ως λαμβάνοντα ένα «κλειδί». Στα δύο προηγούμενα εδάφια, η εξουσία της Λαοδικείας αφαιρείται από τον Σεβνά και δίδεται στον Ελιακίμ. Κατά τον νόμο της Κυριακής, η εξουσία που είχε κάποτε δοθεί στον εκλεκτό λαό της διαθήκης αφαιρείται από το βασίλειο του Λαοδικειανού Αντβεντισμού της Εβδόμης Ημέρας και δίδεται στο βασίλειο του Φιλαδελφικού κινήματος των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων — το οποίο είναι το βασίλειο της δόξης.

Λέγει αὐτοῖς· Ὑμεῖς δὲ τίνα με λέγετε εἶναι; Καὶ ἀποκριθεὶς Σίμων Πέτρος εἶπε· Σὺ εἶ ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος. Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· Μακάριος εἶ, Σίμων Βαριωνᾶ· διότι σὰρξ καὶ αἷμα δὲν σοῦ ἀπεκάλυψαν τοῦτο, ἀλλ' ὁ Πατήρ μου ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Καὶ ἐγὼ δέ σοι λέγω, ὅτι σὺ εἶ Πέτρος, καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ θέλω οἰκοδομήσει τὴν ἐκκλησίαν μου· καὶ πύλαι ἄδου δὲν θέλουσιν ἰσχύσει κατ' αὐτῆς. Καὶ θέλω σοὶ δώσει τὰς κλειδας τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν· καὶ ὃ ἐὰν δήσης ἐπὶ τῆς γῆς, θέλει εἶσθαι δεδεμένον ἐν τοῖς οὐρανοῖς· καὶ ὃ ἐὰν λύσης ἐπὶ τῆς γῆς, θέλει εἶσθαι λελυμένον ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Κατὰ Ματθαῖον 16:16–19.

Ἡ ράβδος τῆς εξουσίας, ἡ ὁποία παριστάνεται ὡς κλεις δοθεῖσα εἰς τὸν Πέτρον, τίθεται ἐπὶ τοῦ ὄμου τοῦ Ἐλιακίμ στὸ Ἡσαΐας 22:22. Ὁ Πέτρος ἀντιπροσωπεύει τὸν κλάδον τῶν εκατόν τεσεράκοντα τεσσάρων χιλιάδων οἵτινες εἰσέρχονται εἰς διαθήκην μετὰ τοῦ Χριστοῦ ἀκριβῶς πρὸ τοῦ νόμου τῆς Κυριακῆς. Στὸ χωρίον, ὁ Πέτρος εὐρίσκεται εἰς τὴν Καισάρειαν τῆς Φιλίππου, ἣτις εἶναι τὸ Πάνιον τῶν ἐδαφίων δεκατρία ἕως δεκαπέντε τοῦ Δανιὴλ ἕνδεκα. Τὸ ὄνομα του μεταβάλλεται, ἀντιπροσωπεύοντας σχέσιν διαθήκης, καὶ τὸ ὄνομα Πέτρος, ὅταν προσεγγισθῇ διὰ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῶν ἀριθμητικῶν θέσεων ἐκάστου γράμματος, ἰσοδυναμεῖ πρὸς 144.000. Ἡ ἐξουσία, ἡ ράβδος, ἡ κλεις, ἡ ὁποία τίθεται ἐπὶ τοῦ Ἐλιακίμ ὅταν ὁ Σεβνά ἐκβάλλεται εἰς ἀγρὸν ὡς σφαῖρα, εἶναι ἡ «ράβδος» ἡ ὁποία ἐξέρχεται ἀπὸ τὸν κορμὸν τοῦ Φιλαδελφιανοῦ Μιλλεριτικοῦ Ἀντβεντισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐκόπη ἀπὸ τοῦ 1856 ἕως τοῦ 1863.

Ο Πέτρος λαμβάνει την εξουσία του λαού της διαθήκης του Θεού κατά τον διαχωρισμό του σίτου και των ζιζανίων, διότι ο σίτος πρόκειται να ανυψωθεί ως προσφορά κυματιζόμενου άρτου της Πεντηκοστής. Πρώτα διαχωρίζονται τα ζιζάνια, όπως παριστάνεται από το προζύμι που αφαιρείται μέσω της διαδικασίας του ψησίματος από τους κυματιζόμενους άρτους της Πεντηκοστής. Η εξουσία της ράβδου ή του κλειδιού προέρχεται από το κούτσουρο ενός πεσμένου βασιλείου, και ο κλάδος που είναι το λάβαρο προέρχεται από τη ρίζα του Ιεσσαί και είναι η ρίζα του Ιεσσαί, διότι ο Ιησούς απεικονίζει το τέλος ενός πράγματος με την αρχή ενός πράγματος. Η ρίζα είναι η αρχή και ο κλάδος το τέλος. Αυτή η προφητική εφαρμογή δεν μπορεί να γίνει κατανοητή από τους σχολαστικολογούντες Ιουδαίους της εποχής του Χριστού ή του παρόντος, διότι αποτελεί την πρωταρχική αρχή της μεθοδολογίας της όψιμης βροχής, και επίσης παριστάνεται ως το κλειδί του οίκου του Δαβίδ. Το κλειδί ανοίγει τη θύρα προς τον οίκο του Δαβίδ, η οποία έχει κλείσει. Το κλειδί ανοίγει τη θύρα προς το επουράνιο αγιαστήριο, τον οίκο του Δαβίδ. Το άλφα της 22ας Οκτωβρίου 1844 επαναλαμβάνεται στο ωμέγα του νόμου της Κυριακής.

Ο Δαβίδ, ο υιός του Ίεσσαί, καταγράφει ένα αίνιγμα που έθεσε τέλος σε κάθε περαιτέρω συζήτηση με τους σχολαστικίζοντες Ιουδαίους στις ημέρες του Χριστού, σηματοδοτώντας έτσι το τέλος της μαρτυρίας Του προς τους Ιουδαίους.

Ψαλμός του Δαβίδ. Είπεν ὁ Κύριος πρὸς τὸν Κύριόν μου· Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θέσω τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου. Ῥάβδον δυνάμεώς σου θὰ ἐξαποστείλῃ ὁ Κύριος ἐκ Σιών· κυρίευε ἐν μέσῳ τῶν ἐχθρῶν σου. Ὁ λαός σου θὰ προσφερθῇ προθύμως ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς δυνάμεώς σου, ἐν ταῖς λαμπρότησι τῆς ἀγιότητος ἀπὸ τὴν μήτραν τῆς αὐγῆς· σοῦ εἶναι ἡ δρόσος τῆς νεότητός σου. Ὡμοσεν ὁ Κύριος, καὶ δὲν θὰ μεταμεληθῇ· Σὺ εἶσαι ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ. Ψαλμοὶ 110:1–4.

Ο Παλμόνι ὀρισε να τοποθετηθεῖ αὐτὸ το χωρίο στον Ψαλμὸ 110, ο οποίος, βεβαίως, εἶναι ἕνας ἀκόμη ἀριθμὸς στον κόσμον των μαθηματικῶν που ἀναγνωρίζεται ὡς ἰδιαιτέρος ἀριθμὸς. Το ἡμισυ του «220» και το δεκαπλάσιο του «11» θα οδηγούσαν μια ψυχή να ἀναμένει ὅτι ο ἀριθμὸς «110» ἔχει κάποια σημασία, και πράγματι ἔχει—ὡπως και το ἴδιο το χωρίο. Εἶναι ἄσμα του Δαβίδ, και ο Δαβίδ εἶναι σύμβολο των εκατῶν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, ὡστε πρόκειται για ἐδάφιο ἀπὸ το ἄσμα του ἀμπελώνος, το οποίο εἶναι το ἄσμα του Μωυσέως και του Ἀρνίου. Προσδιορίζει πότε οἱ προηγούμενοι γεωργοὶ του ἀμπελώνος παραμερίζονται και ο ἀμπελώνας δίδεται στους εκατῶν σαράντα τέσσαρες χιλιάδες. Ὄταν αὐτὸ συμβαίνει, εἶναι ἡ «ἡμέρα τῆς δυνάμεώς σου», ἡ οποία ἐναρμονίζεται με τὴ δύναμη τῆς Πεντηκοστής στο ἀποκορύφωμα τῆς Πεντηκοστιανῆς περιόδου.

Ο λαός του Θεοῦ θὰ εἶναι «πρόθυμος» ἐν τῇ ἡμέρᾳ καθ' ἣν ἐξέρχεται ἀπὸ «τὴν μήτραν τῆς αὐγῆς», μετὰ τῆς «δρόσου τῆς νεότητός σου». Ἡ νέα γέννησις εἶναι εἰκὼν τῆς μεταστροφῆς και τῆς ζωῆς. Οἱ ἑκατῶν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες ἐλήφθησαν ἐκ τῆς μήτρας τὸν Ἰούλιον τοῦ 2023, και ἐγεννήθησαν μετὰ τῆς δρόσου τῆς νεότητός των, διότι ἐγεννήθησαν εἰς τὸ ἄγγελμα τῆς Κραυγῆς τοῦ Μεσονυκτίου, ἥτις συνέβη και μετὰ τῶν Μιλλεριτῶν ἐν ἀρχῇ, ἥτοι κατὰ τὴν «νεότητά» των. Εἶναι ἡ αὐτὴ δρόσος, διότι πρόκειται περὶ ἐπαναλήψεως τῆς ἱστορίας τοῦ ἄλφα ἐντὸς τῆς ἱστορίας τοῦ ὠμέγα. Ἐν τῇ «ἡμέρᾳ τῆς» ἑνδυναμώσεώς των, ὅτε ὁ Σεβνὰ ἐκβάλλεται «ἀπὸ» τὴν «θέσιν» αὐτοῦ, και «ἀπὸ» τὴν «κατάστασιν» αὐτοῦ καταβιβάζεται «κάτω», ὁ Ἐλιακεὶμ, αἱ ἑκατῶν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες καθίστανται ἱερεῖς τοῦ ὠμέγα, διότι γίνονται κατὰ τὴν

τάξιν τοῦ Μελχισεδέκ, ἐπειδὴ αἱ ἑκατὸν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες δὲν θὰ γευθοῦν θάνατον, ἢ καθὼς ὁ Μελχισεδέκ, εἶναι ἱερεῖς εἰς τὸν αἰῶνα.

Κατὰ την «ἡμέραν της δυνάμεώς Του» ὁ Κύριος θα αποστείλει «ἐκ Σιών την ράβδον της ἰσχύος Του». Ἡ ἐξουσία των βασιλειῶν Του, τόσο της χάριτος (δικαιώσεως) ὅσο και της δόξης (αγιασμοῦ), ἔχει τεθεῖ ἐπάνω σε ἐκείνους που φέρουν τον στέφανον της δόξης Του, διότι αυτοὶ αντιπροσωπεύουν την βασιλεία Του. Αποστέλλονται ἐκ Σιών, διότι ἡ σημασία της Σιών αντιπροσωπεύει το λάβαρον των ἑκατὸν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων.

Καθὼς δε οἱ Φαρισαῖοι ἦσαν συνηγμένοι, ὁ Ἰησοῦς τους ἐρώτησε, λέγων· Τι νομίζετε περὶ τοῦ Χριστοῦ; τίνας υἱὸς εἶναι; Λέγουσιν πρὸς αὐτόν· Του Δαβίδ.

Λέγει πρὸς αὐτούς· Πῶς λοιπὸν ὁ Δαβίδ ἐν πνεύματι τον ἀποκαλεῖ Κύριον, λέγοντας· Εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς τον Κύριόν μου· Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ὅτου θέσω τους ἐχθρούς σου υποπόδιον των ποδῶν σου; Εἴαν λοιπὸν ὁ Δαβίδ τον ἀποκαλεῖ Κύριον, πῶς εἶναι υἱὸς αὐτοῦ;

Καὶ οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ ἀποκριθῇ πρὸς αὐτόν οὐδὲ λόγον· οὐδὲ ἐτόλμησέ τις ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ ἔπειτα νὰ τὸν ἐρωτήσῃ πλέον. Ματθαῖος 24:41–46.

Ἡ προφητικὴ σχέση τοῦ Δαβίδ πρὸς τον Χριστὸν ὑπὸ τους ὅρους τοῦ ἄλφα και τοῦ ὠμέγα —της ἀρχῆς και τοῦ τέλους— ἀποτελεῖ τον πρωταρχικὸ κανόνα της μεθοδολογίας «γραμμὴ ἐπὶ γραμμῆ», και ὁ κανόνας αὐτὸς δὲν μπορούσε νὰ γίνῃ ἀντιληπτὸς ἀπὸ τους σχολαστικούς Ἰουδαίους περισσότερο ἀπ’ ὅσο ἓνας Λαοδικεὺς Ἀντβεντιστὴς της Ἐβδόμης Ἡμέρας μπορεῖ νὰ κατανοήσῃ ὅτι ἡ ἱστορία των Μιλλεριτῶν κατὰ τη διάρκειά του ἀγγέλματος της Κραυγῆς του Μεσονυκτίου ἦταν τὸ σημεῖο ὅπου ἡ δρόσος του οὐρανοῦ ἐξεχύθη κατὰ τη νεότητά του Ἀντβεντισμοῦ. Ἡ «δρόσος» της νεότητός σου εἶναι ἐπὶ των ἑκατὸν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων, και ἄρχισε νὰ ραντίζει στις 11/9, και ὁ νόμος της Κυριακῆς εἶναι ἡ «ἡμέρα δυνάμεως», ὅταν τὸ υπόλοιπο χριεῖται ὡς ἱερεῖς κατὰ την τάξιν τοῦ Μελχισεδέκ.

Ἐκ τοῦ κορμοῦ τοῦ Λαοδικειανοῦ Ἀντβεντισμοῦ τῆς Ἐβδόμης Ἡμέρας (ἡ στρατευομένη ἐκκλησία) ἐξέρχεται ὁ κλάδος (ἡ θριαμβεύουσα ἐκκλησία), ἐνῶ ἐκ τῆς ρίζης τοῦ Ἰεσσαί, οἱ ἑκατὸν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες, ἀποτελοῦν τὸν κλάδον ἐνδόξου καρποῦ ὑψωμένον ὡς προσφορὰ κυματισμοῦ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ.

Θα συνεχίσουμε αὐτὲς τις σκέψεις στο ἐπόμενο ἀρθρο.

«Παροιμίες Ἐνα»

«1 Ἀπριλίου 1850 Πρὸς τὸ “Μικρὸ Ποίμνιο”.»

«Ἀγαπητοὶ Ἀδελφοί.—Ὁ Κύριος μοῦ ἔδωσε μία ὄραση, στις 26 Ἰανουαρίου, την ὁποία θα διηγηθῶ. Εἶδα ὅτι μερικοὶ ἀπὸ τον λαὸ του Θεοῦ ἦσαν νωθροὶ και ἀδρανεῖς· και ἦσαν μόνον κατὰ τὸ ἡμισυ ἀγρυπνοὶ, και δὲν συνειδητοποιούσαν τον καιρὸ στον ὁποῖο ζούσαμε τώρα· και ὅτι ὁ “ἄνθρωπος” με τη “βούρτσα της σκόνης” εἶχε εἰσέλθει, και ὅτι μερικοὶ διέτρεχαν κίνδυνον νὰ σαρωθοῦν. Ἰκέτευσα τον Ἰησοῦ νὰ τους σώσει, νὰ τους λυπηθεῖ για λίγο ἀκόμη, και νὰ τους ἀφήσῃ νὰ δουν τον φοβερὸ τους κίνδυνον, ὥστε νὰ ετοιμασθοῦν προτοῦ νὰ εἶναι για πάντα πολὺ ἀργά. Ὁ ἄγγελος εἶπε: “Ἡ καταστροφή ἐρχεται σαν ἰσχυρὸς ἀνεμοστρόβιλος.” Ἰκέτευσα

τον άγγελο να σπλαγισθει και να σώσει εκείνους που αγαπούσαν αυτόν τον κόσμο, και ήσαν προσκολλημένοι στα υπάρχοντά τους, και δεν ήσαν πρόθυμοι να αποκολληθούν από αυτά και να τα θυσιάσουν, ώστε να επισπεύσουν τους αγγελιοφόρους στον δρόμο τους για να θρέψουν τα πεινασμένα πρόβατα, τα οποία χάνονταν από έλλειψη πνευματικής τροφής.»

«Καθώς έβλεπα πτωχές ψυχές να αποθνήσκουν από έλλειψη της παρούσας αλήθειας, και μερικοί που ομολογούσαν ότι πίστευαν την αλήθεια να τις αφήνουν να πεθαίνουν, παρακρατώντας τα αναγκαία μέσα για την προώθηση του έργου του Θεού, το θέαμα ήταν υπερβολικά οδυνηρό, και ικέτευσα τον άγγελο να το απομακρύνει από εμένα. Είδα ότι, όταν η υπόθεση του Θεού απαιτούσε κάποιο μέρος από την περιουσία τους, όπως ο νεανίας που ήλθε στον Ιησού, [Matthew 19:16–22.] έφευγαν λυπημένοι· και ότι σύντομα η υπερχειλίζουσα μάστιγα θα διερχόταν και θα σάρωνε όλα τα υπάρχοντά τους, και τότε θα ήταν πολύ αργά για να θυσιάσουν τα επίγεια αγαθά και να αποταμιεύσουν θησαυρό στον ουρανό.»

«Κατόπιν είδα τον ένδοξο Λυτρωτή, ωραίο και αξιαγάπητο, ότι άφησε τα βασίλεια της δόξας και ήλθε σε αυτόν τον σκοτεινό και έρημο κόσμο, για να δώσει την πολύτιμη ζωή του και να πεθάνει, ο δίκαιος υπέρ των αδίκων. Υπέμεινε τον σκληρό χλευασμό και τη μαστίγωση, και φόρεσε τον πλεγμένο στέφανο από αγκάθια, και στον κήπο ίδρωσε μεγάλες σταγόνες αίματος, ενώ επάνω του βάραινε το φορτίο των αμαρτιών ολόκληρου του κόσμου. Ο άγγελος ρώτησε: “Γιατί;” Ω, είδα και γνώρισα ότι ήταν για εμάς· για τις αμαρτίες μας υπέφερε όλα αυτά, ώστε με το πολύτιμο αίμα του να μας λυτρώσει στον Θεό.»

«Έπειτα μου παρουσιάστηκαν και πάλι εκείνοι που δεν ήταν πρόθυμοι να διαθέσουν τα αγαθά αυτού του κόσμου για να σώσουν ψυχές που χάνονται, αποστέλλοντάς τους την αλήθεια, ενώ ο Ιησούς στέκεται ενώπιον του Πατέρα, επικαλούμενος για χάρη τους το αίμα Του, τα παθήματά Του και τον θάνατό Του· και ενώ οι αγγελιοφόροι του Θεού ανέμεναν, έτοιμοι να τους μεταφέρουν τη σωτήρια αλήθεια, ώστε να σφραγιστούν με τη σφραγίδα του ζώντος Θεού. Για μερικούς, που ομολογούσαν ότι πίστευαν την παρούσα αλήθεια, ήταν δύσκολο ακόμη και να πράξουν τόσο λίγο, όσο να δώσουν στους αγγελιοφόρους το ίδιο το χρήμα του Θεού, το οποίο τους είχε δανείσει για να είναι οικονόμοι αυτού.»

«Τότε ο πάσχων Ιησούς, η θυσία Του και η αγάπη Του τόσο βαθιά, ώστε να δώσει τη ζωή Του γι’ αυτούς, ετέθησαν και πάλι ενώπιόν μου· και έπειτα η ζωή εκείνων που ομολογούσαν ότι ήσαν ακόλουθοί Του, οι οποίοι είχαν τα αγαθά του κόσμου τούτου και θεωρούσαν τόσο μεγάλο πράγμα το να βοηθήσουν το έργο της σωτηρίας. Ο άγγελος είπε: “Μπορούν τέτοιοι να εισέλθουν στον ουρανό;” Άλλος άγγελος απάντησε: “Όχι, ποτέ, ποτέ, ποτέ. Εκείνοι που δεν ενδιαφέρονται για το έργο του Θεού επάνω στη γη, δεν μπορούν ποτέ να ψάλουν άνω τη μελωδία της λυτρωτικής αγάπης.”»

«Είδα ότι το ταχύ έργο που ο Θεός επιτελούσε επάνω στη γη επρόκειτο σύντομα να συντελεσθεί εν δικαιοσύνη, και ότι οι ταχείς αγγελιαφόροι έπρεπε να σπεύσουν στον δρόμο τους για να αναζητήσουν το διεσκορπισμένο ποίμνιο. Ένας άγγελος είπε: “Είναι όλοι αγγελιαφόροι; Όχι, όχι, οι αγγελιαφόροι του Θεού έχουν ένα μήνυμα.”»

«Είδα ότι το έργο του Θεού είχε παρεμποδισθεί και ατιμασθεί από μερικούς που περιόδευαν χωρίς να έχουν μήνυμα από τον Θεό. Τέτοιοι θα πρέπει να δώσουν λόγο στον Θεό για κάθε

δολάριο που χρησιμοποίησαν ταξιδεύοντας εκεί όπου δεν ήταν καθήκον τους να μεταβούν· διότι τα χρήματα αυτά θα μπορούσαν να είχαν συμβάλει στην προώθηση του έργου του Θεού, και εξαιτίας της ελλείψεώς τους, ψυχές πείνασαν και πέθαναν από στέρηση πνευματικής τροφής, η οποία θα μπορούσε να τους είχε δοθεί από τους κλητούς και εκλεκτούς αγγελιοφόρους του Θεού, εάν είχαν τα μέσα.»

«Ο ισχυρός κλονισμός έχει αρχίσει και θα συνεχισθεί, και θα εκτιναχθούν έξω όλοι όσοι δεν είναι πρόθυμοι να προσκολληθούν και να λάβουν αμετακίνητη στάση υπέρ της αληθείας, και να θυσιάσουν για τον Θεό και την υπόθεσή του. Ο άγγελος είπε: “Νομίζετε ότι κάποιος θα εξαναγκασθεί να θυσιάσει; Όχι, όχι. Πρέπει να είναι προσφορά εκουσίας θελήσεως. Θα χρειασθούν τα πάντα για να αγορασθεί ο αγρός.” — Εγώ εκραύγασα προς τον Θεό να λυπηθεί τον λαό του, μερικοί από τους οποίους λιποθυμούσαν και πέθαιναν.»

Είδα ότι όσοι έχουν δύναμη να εργάζονται με τα χέρια τους και να συμβάλλουν στη συντήρηση του έργου, ήσαν εξίσου υπόλογοι για αυτή τη δύναμη, όπως άλλοι ήσαν για την περιουσία τους.

«Τότε είδα ότι οι κρίσεις του Παντοδυνάμου Θεού έρχονταν ταχέως. Ικέτευσα τον άγγελο να μιλήσει στον λαό με τη δική του γλώσσα. Εκείνος είπε: “Όλες οι βροντές και οι αστραπές του Ορους Σινά δεν θα συγκινούσαν εκείνους που δεν θέλουν να συγκινηθούν από τις σαφείς αλήθειες του λόγου του Θεού· ούτε θα τους αφύπνιζε το μήνυμα ενός αγγέλου.”» Review and Herald, 1 Απριλίου 1850.